HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

SARAH MALLORYOVÁ

Kráska v nesnázích

Sarah Malloryová

KRÁSKA V NESNÁZÍCH

Překlad

Ema Vojtěchová

Milá čtenářko,

tak jsme se po krušném jaru konečně dočkali pořádného léta a můžeme si odechnout někde na chalupě nebo u českého rybníka. Rád bych Vám tyto chvíle zpříjemnil četbou svých romantických knížek plných lásky.

Louise Allenová napsala zajímavý příběh, který se zčásti odehrává v Portugalsku, kde bojovali angličtí vojáci proti Napoleonovi a kde po skončení válek žije nezávislá Gabrielle, toužící udržet za každou cenu tradici své vinařské rodiny. Autorka ho nazvala Divoké víno.

Další část minisérie Zachráněná čest, kterou pro Vás píše Sarah Malloryová, se jmenuje Kráska v nesnázích *a jeho hrdinkou je rovněž nezávislá mladá dívka, bránící se ze všech sil manželství.*

Přeju Vám, abyste si léto i četbu skutečně užila.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

KRÁSKA V NESNÁZÍCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Beauty and the Brooding Lord

První vydání:
Harlequin Books, 2018

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5051-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5052-8 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5053-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, rok 1816

Serena vyšla na terasu. Byla příjemně teplá noc a po dešti zůstalo na obloze jenom několik menších mraků, které pomalu rozfoukával vítr. Na chvilku zaváhala. Srdce v hrudi jí divoce bušilo. Byla si dobře vědoma toho, že riskuje svoji dobrou pověst, ale jak má vědět, jestli je pro ni sir Timothy ten pravý, pokud se nepolíbí? Lehce seběhla po schodech na konci terasy dolů do zahrady a po cestičce přešla trávník k listnatému oblouku vysazenému v živém plotě. Sukně jí načechral svěží větřík, a když procházela obloukem, lehce se otřásla. Jedno malé obejmutí přece nemůže znamenat žádné nebezpečí.

Růžová zahrada vypadala úplně jinak, než když tady před několika dny byla se svým bratrem a švagrovou, lordem a lady Hambridgeovými. Henry se chtěl podívat na obrazy, které prodával lord Grindlesham, a zatímco se pánové vypravili na prohlídku galerie, ukázala jeho žena Sereně a Dorothee zahrady. Teď, v měsíčním světle, cestičky svítily stříbrným světlem a růže byly černé nebo světle šedé. Některé měly dokonce barvu šedomodrou. Květiny sice svoji barvu v tmavé noci ztratily, o to intenzivnější však

vydávaly vůni. Když však Serena došla do zákruty na pěšině, ucítila v nočním vzduchu kromě vůně růží ještě něco jiného. Slabou vůni tabáku.

Před sebou uviděla vysoký zerav obklopený pnoucími se růžemi a poskočilo jí srdce. Tam, ve stínu před ní je nepochybně mužská postava. Horní část těla je skrytá ve stínu, ale nohy ve světlých kalhotách nad kolena a bílých podkolenkách přehozené jedna přes druhou byly v měsíčním světle jasně viditelné. Serena čekala, že její nápadník bude netrpělivě přecházet zahradou, a on si tady klidně sedí a čeká. Zahnala lehké zklamání a s úsměvem na rtech mu spěchala vstříc.

„Omlouvám se, trochu jsem se opozdila. Já –“ se zajíknutím se zarazila a pátravě upřela oči do tmy. „Vy nejste sir Timothy.“

„Ne, to nejsem,“ ozvalo se podrážděné zavrčení.

Postava se zvedla z lavičky a Serena rychle o krok ucouvla. Tenhle člověk se siru Timothymu Forsbrookovi ani trochu nepodobá. Je mnohem větší než on, i když vzhledem ke svému mohutnému tělu tak na první pohled ani nevypadal. Zatímco sir Timothy má lesklé černé vlasy vždy pečlivě upravené, tenhle cizí člověk má vlasy světlejší a podle měřítek současné módy příliš dlouhé. A když vystoupil ze stínu, nepřipadal Sereně ani trochu pohledný. Jeho ostře řezaná tvář vypadala v měsíčním světle odpudivě nevlídně, jako kdyby se na ni mračil.

Serena ustoupila o další krok.

„Omlouvám se…“ Serena se chystala otočit a odejít, ale jeho další slova ji zastavila.

„Byl tu nějaký chlapík, ale odešel.“

„Odešel?“

„Ano. Měl tu drzost navrhnout mi, abych uvolnil lavičku, tak jsem ho vykopl.“

Polkla. „Opravdu?“

Pokrčil mohutnými rameny. „Kdepak. Byla to jenom taková menší strkanice. Raději ustoupil, než aby si ode mě nechal pomačkat obličej.“

Serena se dlouze nadechla. „To od vás bylo hanebné. Neotesané.“

„Předpokládám, že byste byla raději, kdybych ustoupil. Proč bych ale měl? Přišel jsem si sem v klidu vychutnat svůj doutníček. Vy dva si budete muset pro své techtle mechtle najít nějaké jiné místo.“

Z jeho hlasu bylo slyšet pohrdání. Sereně studem zahořely tváře.

„Co si to dovolujete? O nic takového nejde,“ ohradila se prudce.

„Ne?“

Přestože věděla, že udělala něco, co se nemá, nijak ji to neodradilo. Napřímila se a rozzlobeně odpověděla: „Jste protivný a hrubý!“

„Pokud potřebujete slyšet nějaká jemnější slůvka, potom běžte a najděte si svého milence.“

„To víte, že půjdu,“ odpověděla roztřeseným hlasem. „A není to můj milenec.“

Usmál se a ukázal při tom bílé zuby, které mu ve světle měsíce téměř zazářily. „Přede mnou se nemusíte ostýchat, madam.“

Serena se zajíkla. „Ach, vy… vy…“

Založil si ruce na prsou a pohlédl na ni. „Ano?“

Chvíli na něj zamračeně hleděla a svírala ruce v pěst. Snažila se ovládnout svoji zlost. Vrhnout se na něj by bylo krajně nedůstojné. Ovládla nutkání dupnout si nohou, otočila se a chvatně odcházela pryč. Při tom si pro sebe potichu rozčileně mumlala všechny urážky, které by tomu protivnému muži nejraději vmetla do tváře.

Spěchala zpátky do tanečního sálu. Byl poloprázdný, protože většina hostů odešla na večeři. Ti, kteří tam zůstali, se bavili v malých skupinkách a Serena se modlila, aby si jejího příchodu nikdo nevšiml. Musí na ní být znát rozčilení. Rychle vklouzla do malé postranní místnosti vyhrazené dámám. Předtím si v ní odložila plášť a vycházkové boty. V zrcadle uviděla, že jí ještě stále hoří tváře a hnědé oči rozhněvaně jiskří. Předstírala, že si upravuje vlasy, i když medově zlaté lokny měla překvapivě upravené a na správném místě.

Pohoršeně přemýšlela o tom, co se jí přihodilo v zahradě. Taková nepříjemná situace. Vždyť ona si chce jenom najít zajímavého manžela, s jakým by se po týdnu nezačala nudit. Rozhodně nemá zájem o žádného z těch dokonalých nápadníků, které jí neustále představují její bratři. Tito vážení džentlmeni jí měli dělat celý večer taneční partnery, a to byl také důvod, proč ji Henry a Dorothea spustili z očí a klidně se odešli bavit do karetního salonku. Serena však využila první přestávky, vyklouzla ven na domluvené dostaveníčko s mužem, který měl pověst zhýralce, a proto jí připadal mnohem zajímavější než ti dokonalí panáci, které jí představovali.

Serena zůstala v dámské šatně, dokud nepolevilo její rozhořčení, potom si urovnala sukně, zvedla hlavu vzhůru a vplula dolů do jídelny, kde si u stolu v rohu bratr se švagrovou dopřávali studenou večeři. Elizabeth Downingová a její bratr seděli trochu blíž u velkého stolu a vesele se bavili s přáteli. Elizabeth na ni zamávala a Serena se k nim vydala. Jack Downing okamžitě vyskočil a odtáhl jí židli. Potom starostlivě sledoval, jak jí přinesli talíř dobrot a sklenici vína.

Po příhodě v růžové zahradě byla taková pozornost hotovým balzámem na Sereninu duši. Pan Downing byl vážný mladý muž, o němž si vždycky říkala, že je poněkud staromódní, ale alespoň nebyl hrubý. Zdvořile mu poděkovala a dovolila mu, aby s ní vedl rozhovor až do chvíle, kdy k nim znovu dolehl zvuk ladění nástrojů a všichni hosté se začali trousit zpátky do tanečního sálu.

Znovu se začalo tančit. Serena se rozhlížela kolem sebe a hledala sira Timothyho. Vzhledem k jeho potupnému odchodu z růžové zahrady ji ani nepřekvapilo, když se dozvěděla, že odešel domů, ale ani v nejmenším k němu necítila soucit. Byla by raději, kdyby se tomu neurvalému cizímu člověku postavil a dal mu co proto, místo aby jednoduše odešel pryč a ji nechal prožít to nepříjemné setkání. Když si však uvědomila, jak byl ten cizí muž velký, pochybovala, že by nad ním mohl sir Timothy zvítězit.

Večerní zábava ji začala unavovat a po několika dalších tancích se omluvila a šla hledat švagrovou.

„Copak, ty chceš odejít ještě dřív, než skončí tanec?“ Lady Hambridgeová se zasmála vysokým nepříjemným smíchem, který naznačoval, že toho večera vypila příliš mnoho vína. Zavrtěla hlavou a laškovně řekla: „To se ti vůbec nepodobá, Sereno! Kdepak, ještě nemůžeme odejít, protože jsi slíbila tanec lordu Aftonovi. A já bych nesplnila svoji povinnost, kdybych tě odvedla pryč dřív, než si s ním zatančíš.“

Vikomt Afton byl nejvýše postavený svobodný muž na dnešním plese. Serena ho považovala za nudného a nadutého, a ještě ke všemu byl tak starý, že by určitě mohl být jejím dědečkem. Nemělo ale smysl nic z toho říkat švagrové, takže když nastal

čas, nasadila úsměv a šla tančit čtverylku. Když tanec skončil, zahlédla po straně sálu známou postavu. Dotkla se paže lorda Aftona.

„Povězte mi, pane, znáte tamhletoho džentlmena? Toho, který právě hovoří s lordem Grindleshamem?“

„Prosím, drahoušku?“ Vikomt se rozhlédl a opovržlivě si odfrkl. „Máte na mysli toho velkého chlapa? To je lord Quinn. Zatraceně nepříjemný chlapík. Nikdo ho nemá rád.“

Serenu potěšilo, že má lord Afton na toho cizího muže z růžové zahrady stejný názor jako ona. Zároveň ale pocítila zvědavost.

„Proč ho sem tedy zvali?“

„Je zatraceně bohatý,“ odvětil lord Afton úsečně. „Ve městě se moc často neukazuje, ale Grindlesham prodává svoji sbírku obrazů, tak to asi bude ten důvod, proč přijel. Myslím, že Rufus Quinn je považován za znalce.“ Zlostně zafuněl. „Nu, ten si jistě může dovolit si dopřávat.“

Ve vikomtově hlase byla slyšet hořkost, ale jelikož bylo všeobecně známé, že nemá příliš velký majetek, Serenu to nijak nepřekvapilo. Když ji odváděl zpátky k Dorothee a Henrymu, využila příležitosti a z bezpečné vzdálenosti si lorda Quinna prohlédla. Ve světle svíček bylo zjevné, že to není žádný znalec módy. Kabát z tmavě modré jemné látky mu sice dobře seděl na širokých ramenou, ale aby se do něj oblékl, určitě nepotřeboval sluhu. A jednoduchá vázanka u krku také u žádného šviháka závist nevzbudí. Hnědé vlasy neměl pečlivě učesané, aby působily neupraveným dojmem, měl je jednoduše opravdu neupravené. V obličeji měl drsné rysy, nos měl poněkud křivý a nad očima huňaté obočí. Vypadal netrpělivě a Serena už věděla, že má naprosto otřesné způsoby.

Jenom se utvrdila v tom, že ten člověk nestojí za pozornost.

Večer byl konečně u konce a Serena v doprovodu bratra a švagrové zamířila do vstupní haly. Byl tam hluk a plno lidí. Lokajové, kteří ohlašovali, kdo má před vchodem připravený kočár, se museli snažit překřičet hlučící hosty. Kolem byla docela velká strkanice, proto Henry odvedl dámy trochu stranou.

„Tady je to jako na nějakém dobytčím trhu," utrousil potichu. „Proč jenom ten Grindlesham zval tolik lidí? A to mi něco připomíná," obrátil se zamračeně na Serenu. „Všiml jsem si, že ses bavila s Forsbrookem. Kdo tě představil?"

Serena rozhodila rukama. „Už si ani nevzpomínám, ale ve městě se přece člověk něčemu takovému nevyhne."

„To máš asi pravdu," souhlasil zdráhavě, „je to ale známý proutník a měla by ses od něj raději držet co nejdál."

„To je pravda," souhlasila se svým mužem Dorothea. „Má opravdu nechutnou pověst."

„Co na tom?" odvětila Serena. „Většina mužů v Londýně má nechutnou pověst. Měl ji dokonce i Russ. Před svatbou."

Henry se na ni zamračil. „To bylo něco jiného. Forsbrook je zpustlík a nemrava. Russ takový nikdy nebyl."

„Problém je, že takoví muži připadají mnoha ženám velice přitažliví," poznamenala Dorothea přísným tónem.

„Nu, to není čemu se divit," přemýšlela Serena nahlas. „Člověk si prostě musí říct, že to asi budou skvělí milenci."

Henry překvapeně vyprskl a Dorothea ji pohoršeně

napomenula: „Pššt, Sereno. Něco takového říkat nemůžeš. To se k dámě nehodí."

Serena se omluvila a raději pevně stiskla rty, aby jí něco neuklouzlo. Jistě by nebylo vhodné se přiznat, že přemýšlí o tom, jaké by to bylo se za takového muže provdat. Je ve společnosti už dva roky a stále je svobodná. Jistě, nějaké nabídky měla, ale všichni muži, které Henry s Russem považovali za vhodné, byli strašně nudní. Sereně dokonce připadal nudný i sám život ve městě.

Když ještě bydlela s Russem, nebylo to tak hrozné. I když byl o deset let starší než ona, byl bratr veselý a duchapřítomný. Stejně jako jeho žena. Teď ale Russ odvezl Molly na sever, aby tam v klidu mohla porodit jejich druhé dítě, a Serena se musela odstěhovat do Bruton Street k Henrymu, který byl jejím nejstarším bratrem a zároveň poručníkem. On a Dorothea před dvěma lety úspěšně provdali vlastní dceru a teď ochotně hledali vhodného manžela pro Serenu.

Ta ale moc dobře věděla, proč se tolik snaží. Historii rodiny Russingtonových pošpinil skandál a Henry s Dorotheou se úzkostlivě snažili, aby se na něj zapomnělo. Za zásadní se považoval dobrý původ, titul byl výhodou, ale společenská váženost se cenila ještě víc než bohatství. Serenu tak drželi v dostatečné vzdálenosti od jakéhokoliv džentlmena, který se nemohl pochlubit naprosto neposkvrněnou pověstí. Výsledkem bylo, že se ještě neseznámila s žádným mužem, jehož společnost by ji bavila déle než krátkou chvíli. Samozřejmě si přála mít pohledného manžela, ale také chtěla, aby byl inteligentní a pohotový. Toužila po vzdělaném muži se smyslem pro humor, s nímž by mohla vést vzrušující rozhovory.

Samozřejmě také chtěla, aby uměl ženě poskytnout

rozkoš. Ne že by toho tedy o tom, co se odehrává v manželském loži, věděla mnoho. Nesluší se, aby se mladé dámy o takové věci zajímaly. To, co zjistila, ji ale mátlo. Pokud by měla věřit Dorothee, potom je manželčinou povinností statečně přijímat pozornost svého manžela, zatímco Molly jí říkala, že pokud se muž a žena skutečně milují, jejich spojení je nepopsatelně báječné. Zdálo se, že odpovědí je láska, ale žádný z jejích nápadníků v ní nikdy nevzbudil ani špetku zájmu. Proto se rozhodla, že bude muset vzít osud do vlastních rukou. Než se oženil se svou milovanou Molly, byl Russ považován za sukničkáře a Serena si říkala, že podobný muž by jí mohl vyhovovat.

Proto kdykoliv mohla na jakémkoliv plese, večeři, nebo shromáždění uniknout pozornému dohledu Henryho a Dorothey, vyhledávala muže s pověstí zhýralců a zpustlíků. Její flirt s úchvatným lordem Fyfieldem se například vyvíjel nadmíru dobře až do chvíle, kdy je v Green Parku náhodou zahlédla Dorotheina nejlepší přítelkyně, a Serena musela rychle vysvětlovat, proč se s tím džentlmenem ocitla o samotě. Zpráva o této události se rychle dostala k bratrovým uším a Henry učinil pozornostem lorda Fyfielda přítrž dřív, než se stačili políbit.

To bylo všechno velice neuspokojivé a Serena se toužila takovému omezování vzepřít. Chtěla se vdát, ale ne za někoho z těch nudných patronů, které jí rodina předhazovala. Ne, chce muže, který by ji zajímal. Takového, který umí ženu milovat. Chce snad příliš? Z přemýšlení ji vytrhl hlas sluhy, který oznámil, že před vchod předjel bratrův kočár.

„Konečně," prohlásil Henry. „Pojďte, dámy, ať jsme co nejdříve doma."

Začal se prodírat davem ke dveřím a Serena šla za

ním. V cestě jim stála mohutná mužská postava. Serena viděla jenom jeho záda, ale okamžitě poznala rozcuchanou kštici lorda Quinna. Stačilo Henryho jediné slovo, a muž jim uvolnil cestu, ale ani trochu se neusmál a neřekl jediné slovo omluvy. Ve zbrázděné tváři měl nehybný výraz, a ačkoliv Serenu přejel pohledem, měla dojem, že se dívá skrze ni. Všimla si však, že jeho oči, které se jí v zahradě tak nestydatě vysmívaly, mají příjemně hnědou barvu. Jako lískové oříšky.

Serena se rozhodla, že sira Timothyho ze seznamu svých potenciálních manželů vyškrtne. Druhý den na večírku u Downingových ji však vyhledal a omluvil se jí, že na ni předešlého večera na zahradě u Grindleshamových nepočkal. Prosil ji, aby mu dala příležitost jí to vynahradit, a Serena se rozhodla, že si jeho návrh alespoň vyslechne. Koneckonců, je to velice elegantní a pohledný mladík, má krásné černé kudrnaté vlasy a řecký profil. Nedá se popřít, že skutečně působí krásně zhýralým dojmem. Rozhodla se tedy dát mu ještě jednu šanci.

Navrhl, že by ji doprovodil do zahrad ve Vauxhallu, až se na sezónu otevřou. Tomu se dalo jen těžko odolat. Vykreslil jí lákavý obrázek jich dvou oblečených v pláštích a s maskami, jak se procházejí v zahradách a obdivují všechny technické vymoženosti, jako třeba slavný umělý vodopád.

Takové tajné dobrodružství Serenu lákalo a rychle zahnala pochybovačný vnitřní hlas, který ji nabádal k opatrnosti. Musí siru Timothymu dovolit, aby ji políbil. Jenom jednou. Jak jinak by mohla zjistit, jestli by se jí líbil jako manžel? A podle toho, co slyšela, neexistuje lepší místo na romantické dostaveníčko než Vauxhall se svými stinnými hájky a tmavými cestičkami, osvětlenými barevnými lucernami.

Serena věděla, že je něco jiného dovolit mladému muži ukrást si polibek v tmavém výklenku na soukromém plese, což už párkrát udělala, a něco docela jiného je vyrazit si s džentlmenem do Vauxhallu. Elizabeth jí už ale řekla, že ten večer má v plánu jít do zahrad se svou rodinou, takže kdyby se něco pokazilo, kdyby zjistila, že se jí polibek sira Timothyho nelíbí, nebo kdyby sir Timothy příliš dotíral, vyhledala by je a poprosila je o ochranu. Bylo by to sice ponižující, a kdyby se o tom dozvěděl Henry, pravděpodobně by ji na zbytek sezóny vykázal na venkov, ale člověk musí být připravený hledání manžela něco obětovat. Teď jenom musí vymyslet, jak nejlépe vyklouznout z bratrova domu, aby nevzbudila pozornost.

Příležitost se jí naskytla o dva dny později u snídaně, když majordomus přinesl poštu a v ní byl jeden dopis pro Serenu. Dorothea zvedla hlavu.

„Copak to tam máš? Snad milostný dopis od nějakého ctitele?“ zeptala se nepříjemným tónem.

Serenu Dorothein ostrý tón rozzlobil. Dobře přece ví, že jakákoliv korespondence svobodné mladé dámy s mužem, který není jejím příbuzným, je značně nevhodná. Přesto švagrové odpověděla klidným tónem a naprosto upřímně. „To je od paní Downingové. Zve mě, abych je zítra večer doprovodila do Vauxhallu.“

„Do Vauxhallu?“ Henry zvedl hlavu od své pošty. „To vůbec není vhodné místo pro mladé dámy. Obzvláště zítra, kdy je prvního máje a bude tam slavit spousta obyčejných lidí. Vůbec nepochybuji o tom, že se mezi nimi schovají i mnozí s nevalnou pověstí.“

„Paní Downingová na tom nevidí nic špatného,“ odpověděla Serena. „Bude tam i Jack Downing.“

Letmo pohlédla na švagrovou, na niž jméno tohoto mladého muže vždy zabralo.

„Henry, drahoušku, myslím, že když bude s Downingovými, nemůže se jí nic stát. A myslím, že tam bude vystupovat Madame Saqui. Přiznávám, že bych ji sama velice ráda viděla. Slyšela jsem, že minulou sezónu na závěr jednoho představení přeběhla po laně a kolem ní vybuchoval ohňostroj." Dorothea vzala do ruky šálek s kávou. „Možná bychom se tam mohli také podívat. Sice pochybuji, že takhle pozdě seženeme dobré místo, ale mohlo by to být zajímavé představení."

Serena zadržela dech. Po tomhle rozhodně netoužila. Pokud by se Dorothea s Henrym rozhodli jít zítra večer do Vauxhallu, zničili by jí plány.

„Vážit tak dlouhou cestu a nemít jistotu, že se budeme moct navečeřet v dostatečném pohodlí?" odpověděl Henry se zjevnou nechutí v hlase. „Stačilo by, že se tam budeme muset setkat s bůhví jakou sebrankou, ale pokud bychom nemohli večeřet ve vlastní lóži, bylo by to nesnesitelné. Kromě toho jsem už slíbil, že zítra půjdu na večeři do klubu."

„Můžu vám o vystoupení Madame Saqui vyprávět," navrhla Serena. „A potom se můžete rozhodnout, jestli má smysl jít na její vystoupení někdy jindy."

Henry vyslal ke své sestře souhlasný pohled. „Výborný nápad, Sereno. Jsem si jistý, že jestli je ta tanečnice vážně dobrá, budeš ji chtít vidět znovu."

Serena mu věnovala zářivý úsměv. „Přesně tak, Henry. A možná bys mohl objednat kočár, aby mě zítra večer odvezl k Downingovým. Jelikož jejich dům je při cestě do Vauxhallu, nerada bych jim přidělávala starosti, kdyby mě museli vyzvedávat."

Když se to všechno tak pěkně domluvilo, Serena ulehčeně vydechla. Zatím jde všechno podle jejího plánu. Včera večer se před Elizabeth zmínila, že by se ráda podívala do Vauxhallu, a výsledkem bylo pozvání od její matky, které nevzbudilo žádné podezření. Teď musí jenom pečlivě zformulovat vzkaz, který nechá doručit zítra večer a v němž se s lítostí z účasti na večeři omluví, protože ji postihla nevolnost. Pomalu upíjela kávu. Její nevolnost se jmenuje sir Timothy Forsbrook. Nerada podváděla své přátele, ale pokud má najít dobrého manžela a štěstí, nedá se nic dělat.

Následujícího večera se Serena oblékla s největší pečlivostí. Vybrala si saténové večerní šaty s vysokým pasem z lesklého citronově žlutého saténu a přes ně si vzala lehké vrchní šaty z průsvitného materiálu. Kolem krku si do výstřihu naaranžovala jemné bílé fiží, jak se slušelo na dobře vychovanou mladou dámu. Citronově žluté střevíčky, jemné kozlečinkové rukavičky a bílý skládaný vějíř dokonale doplňovaly její oblečení. Nakonec si přes ramena přehodila kašmírový šál s vyšitými zelenými lístečky. Sir Timothy slíbil, že jí opatří masku, protože Serena nechtěla, aby bratr nebo jeho žena pojali jakékoliv podezření, kdyby ji u ní náhodou zahlédli.

Když kočár Hambridgeových konečně zastavil před domem Downingových v ulici Wardour, začínalo se už stmívat. Serena vystoupila a bezstarostným hlasem oznámila kočímu, že už ho nebude potřebovat. Zůstala stát na chodníku, nápadně předstírala, že něco hledá v kabelce, a čekala, dokud kočár nezmizel za zatáčkou. Potom se otočila a rychle běžela ke kočáru, který čekal opodál. Když se k němu blížila, sir Timothy vyskočil ven.

„Vy jste přijela!“

„Samozřejmě. Pochyboval jste snad o tom?“ usmívala se a dovolila mu, aby jí pomohl nastoupit do kočáru. „Dneska ráno jsem poslala dopis Downingovým a omluvila se jim. Myslím, že do Vauxhallu vyrazili nejméně před půlhodinou.“

„Takže nikdo neví, kde jste. Vy můj chytrý, nádherný andílku.“ Sir Timothy se ji pokusil obejmout, ale Serena ho lehce odstrčila.

„Ještě ne, někdo by nás mohl poznat.“

Sir Timothy ji pustil a opřel se do polstrovaného opěradla. „Už se stmívá, těžko by nás někdo poznal. Ale není kam spěchat.“ Vzal ji za ruku, pozvedl si ji k ústům a políbil ji na prsty. „Máme celou noc. Místo toho mně vyprávějte, co jste dělala od té doby, kdy jsme se naposledy setkali. Chci vědět úplně všechno.“

Když Rufus Quinn konečně odjel z Londýna, už se stmívalo. Schůzka v Královské společnosti se protáhla o dost déle, než předpokládal, ale nemohl promarnit příležitost moci si promluvit s uznávanou astronomkou slečnou Caroline Herschelovou, která do Londýna zavítá pouze velice zřídka. Potom se raději za svitu měsíce vracel domů místo toho, aby v Londýně strávil další noc. Neměl chuť trávit další večer ve společnosti londýnské smetánky, připadalo mu, že jsou všichni zaslepeni vlastní důležitostí. Pokud právě nesoupeří o nadvládu jeden nad druhým, snaží se namastit si kapsu na úkor někoho jiného. Quinn to nesnášel a na ples ke Grindleshamovým se nechal pozvat pouze proto, že chtěl koupit toho Tiziana. Při té příležitosti Grindleshamovi jednoduše oznámil, ať si řekne, kolik za obraz chce, a malba byla jeho. Promarnil večer pozorováním vyšňořených džentlmenů

a dam, kteří se natřásali v tanečním sále, a přitom toužil, aby mohl sedět doma v křesle u krbu s dobrou knihou a sklenicí kvalitního vína.

Dokonce i v okamžiku, kdy vyklouzl ven, aby si v klidu vychutnal doutník, ho vyrušil nějaký nesnesitelný panák, který ho chtěl vyhnat z jeho místa. Quinn ho rychle vykázal do patřičných mezí, ale ten náfuka klidně zmizel a ani nepomyslel na svoji milenku, s níž si domluvil dostaveníčko. Když si Quinn vzpomněl na její reakci, když přišla a zjistila, že tam na ni její milý nečeká, musel se pousmát. Reagovala ale statečně a odvážně. Žádné slzy ani mdloby. Připomněla mu jeho Barbaru, klid její duši. Na chvilku posmutněl a dobrá nálada zmizela. Rychle se ale otřepal a v duchu si říkal, že na něj tak působí jenom únava.

Obvykle zvládal se svým spřežením cestu do Hertfordshireu bez přestávky, ale dneska se cítil nezvykle unavený. Znovu ho přemohlo zívání, nedokázal to potlačit. Nedá se nic dělat, bude muset někde zastavit a odpočinout si, jinak usne za jízdy s otěžemi v rukou. Když dojel do Hitchinu a před sebou zahlédl rozzářená okna hostince U Labutě, spokojeně zamručel a vjel s kočárem na vydlážděný dvůr. Okamžitě se k němu seběhli pacholci s hořícími loučemi v rukou. Na prahu se objevil hostinský a otíral si ruce o zástěru.

„Dobrý večer, pane, máte problém s koňmi?“

„Nic takového, Jenningsi, ale potřebuju si na chvíli odpočinout.“

Hostinský se pátravě zadíval na kočár a Quinn tušil, jaká bude jeho další otázka. „Sluhu jsem nechal ve městě. Zítra mě bude následovat společně s mým komorníkem Sherem. Mají poměrně drahý náklad.“

„Zase jste nakupoval obrazy, pane?“ usmál se na něj hostinský. „Myslím, že teď potřebujete něco pořádnýho na zakousnutí a k tomu trochu domácího piva, pane. To vás postaví na nohy.“

„Asi máte pravdu, Jenningsi. Najděte pro mě nějaký klidný stůl.“

„To nebude problém, pane. Dneska je první máj, takže je tady docela klid. Později ještě čekám noční poštu, ale žádné cestující. Jediní zákazníci, které dneska čekám, je nějaký párek novomanželů na líbánkách. Přijedou z Londýna.“ Jennings mrkl a poklepal si na nos. „Poslali napřed sluhu, aby mi řekl, že přijedou pozdě a přejí si studenou večeři u sebe v pokoji.“

Když Quinn opět vyšel občerstvený a odpočatý z hostince, bylo už po půlnoci. Konečně může zase vyrazit na poslední část cesty. Venku bylo ticho a dvůr byl téměř prázdný, kromě jednoho podkoního, který dohlížel na svůj kočár a dva koně. Když Quinn přecházel přes dvůr, zaslechl odkudsi tlumený výkřik.

Podkoní zvedl hlavu k pavlači a zašklebil se. „Vypadá to, že se někdo dobře baví, pane.“

Quinn jenom zabručel. Do toho mu nic není. Touží jenom po své posteli. Zastavil se, aby si navlékl rukavice, a při tom si zkoumavě prohlížel své šedáky. Vypadá to, že jsou dostatečně odpočinutí a mohli by ho dovézt domů za necelou hodinu. Zrovna se chystal vyskočit na kozlík, když v tom proťal vzduch ostrý výkřik. Hlas rychle umlkl, ale nepochybně v něm zazníval strach.

Quinn neváhal ani na okamžik. Obrátil se na podpatku, vběhl zpátky do stavení a rychle vyběhl po schodech nahoru. Za prvními dveřmi nahoře v patře

byl slyšet hluk, dveře ale byly zamčené. Quinn se rozběhl a prudce do nich vrazil ramenem. Dveře se s praskotem rozlétly. Závan vzduchu z chodby téměř sfoukl svíčky, ale Quinn přesto jediným pohledem pochopil, co se tady stalo. Jídlo na stole bylo téměř nedotčené, na podlaze ležely dvě převrácené židle a vedle nich bílé průhledné dámské šaty jako nějaký přízrak.

Z postele se vyhrabala mužská postava a vrhla se se sevřenými pěstmi na Quinna. Ten ale útočníka jedinou dobře mířenou ranou na čelist poslal na podlahu. Muž padl jako podťatý, Quinn se nad ním tyčil se zaťatými pěstmi, ale muž se ani nepohnul. Byl v bezvědomí.

Z postele zaslechl zašustění hedvábí. Obrátil tím směrem hlavu. Drobná ženská postava vstala z postele a schoulila se v koutě pokoje. V šeru neviděl nic než záplavu světlých vlasů a světlé šaty. Všiml si také, že se ta žena neovladatelně třese.

Z jedné židle zvedl smotanou kašmírovou šálu. Byla těžká a musela být drahá. To není žádný levný šunt z tržiště, jakým se džentlmen odmění ženě za společně strávenou noc. Protřepal ji a přikročil k ženě, která se neobratně snažila spojit dohromady roztrhané části živůtku.

„Tumáte, dovolte, abych vám to přehodil přes ramena.“ Žena neodpověděla, ale když jí přehodil šál přes ramena, neodtáhla se. Vzal ji jemně za ruku a vyvedl ji z temného kouta. „Ublížil vám?“

„N-ne, ani ne. Já… on…“ Hlas jí selhal a zapotácela se. Quinn ji zachytil.

Odvedl ji ven z pokoje a jednou rukou ji neustále podpíral, aby neupadla. Když sešli ze schodů, přiběhl hostinský.

„Chlapci říkali, že jsou nějaké problémy, pane."

„Dáma je poněkud rozrušená, Jenningsi."

„Ach tak," pokýval Jennings hlavou. „Trochu se nepohodla s manželem, je to tak?"

„Tohle vám řekl?"

Quinna překvapilo, když ji uslyšel promluvit. Hlas, který vycházel ze změti rozcuchaných vlasů, byl tichý, ale pevný. Položila si ruku na čelo. „Není to můj manžel."

Hostinský si ji nesouhlasně prohlížel a Quinn její drobnou postavu instinktivně objal pevněji.

„Zasáhl jsem, abych uchránil čest této dámy," prohlásil rozhodným tónem a dal tak Jenningsovi jasně najevo, že není pochyb o tom, že je to slušná žena. Hostinský se mu podíval do očí, na chvíli se zamyslel a potom pokýval hlavou.

„Potřebuje, aby se o ni postarala nějaká žena, pane, ale jelikož moje manželka zemřela…" Bezmocně rozhodil rukama. „Nechám jí připravit kočár, který ji odveze domů."

Quinn pohlédl na schoulenou postavu po svém boku. Zdá se, že je docela klidná, ale pochyboval, že by vydržela dlouhou zpáteční cestu do města.

„Je tady nějaká služebná, kterou byste s ní mohl poslat?" zeptal se.

„Ne, pane. Jak jsem vám říkal, všichni slaví první máj. Jsou pryč."

„Vezmu ji tedy s sebou do Melhamu a svěřím ji do péče své hospodyně." Quinn ji odvedl ke svému kočáru a vyzvedl ji nahoru na sedadlo. Nijak se nebránila. Když si sedal vedle ní, pohlédl nahoru na pavlač. „Její společník je v bezvědomí, ale až se probudí –"

„S tím si nedělejte starosti, pane. My se o něj postaráme. Já ve svém hostinci takové chování netrpím."

„A ještě něco, Jenningsi," dodal Quinn a vzal do rukou otěže. „Tu dámu jste tady nikdy neviděli."

Hostinský přikývl. „Jistě, pane. Chlapci udělají všechno, co jim nařídím."

Quinn švihl bičem a kočár vyrazil do tmy.

DRUHÁ KAPITOLA

Quinn pokračoval plynule v jízdě, ale když kočár projížděl první zatáčku, postava vedle něj se lehce zapotácela. Rychle jí položil ruku kolem ramen.

„Opatrně. Nerad bych, abyste mně vypadla dolů na cestu."

„Jistě, samozřejmě." Žena měla klidný hlas a ani se nepokusila setřást jeho ruku. „Jenom se necítím úplně ve své kůži."

„To je pochopitelné." Zamračil se. Měl dojem, že v jejím hlase zaznívá známý tón, nemohl ale přijít na to, odkud by ho mohl znát.

„Ne, tak to není. Chci říct, že se mně točí hlava. Přinutil mě vypít víno. Pokoušel se mě opít."

„Podařilo se mu to?"

„Ne tak docela." Na chvilku se odmlčela. „Musíte si o mně myslet, že jsem hloupá."

„To tedy ano. Ale nejste první."

„Měla jsem mít víc rozumu. Molly, moje švagrová, je patronkou domu pro ženy, které…" Cítil, jak se otřásla. „S některými z nich jsem se setkala a nechala si vyprávět jejich příběhy. Myslela jsem, že mně se to nikdy nemůže stát. Myslela jsem si, že jsem chytřejší."

Mluvila naprosto přirozeně, jako kdyby byli staří

přátelé, ale Quinn si říkal, že to nejspíš bude tím šokem. Nebude to trvat věčně. Nakonec se dostaví reakce a on musí být připravený. Prozatím je pro ni mluvení způsob, jak nemyslet na to, co prožila.

„Mladí lidé se někdy domnívají," poznamenal, „že jsou připraveni na všechno."

„Kam mě vezete?"

„Na Melhamský dvůr. Moje hospodyně se o vás postará. Já jsem Quinn, mimochodem."

„Já vím. Ukázali mně vás na plese u Grindleshamů," odpověděla.

Tak to je ono! Překvapeně pokýval hlavou. Ty vlasy, ten hlas… Teprve teď mu došlo, kdo to je. Ta rozhořčená kráska z růžové zahrady. Nu, i když je umíněná, je jisté, že teď se dostala do situace, v níž si neumí sama poradit.

„Řekli mi, že jste ten nejnezdvořilejší muž v Londýně," říkala právě.

„Což byl také váš názor, když jsme se spolu setkali v zahradě."

„Ach ano. Přejete si omluvit se mně?"

„Ne. Připouštím, že jsem se k vám choval poněkud nezdvořile." Pohlédl na ni. „Máte výhodu. Já vaše jméno neznám."

„S-Serena Russingtonová. Jsem chráněnkou lorda Hambridge. Ale prosím, nevyčítejte mi, že jsem se dostala do tak ošemetné situace."

„Nic takového vám nevyčítám," odpověděl klidně. „Bezpochyby jste mu namluvila nějakou hloupost, abyste mohla večer vyklouznout pryč."

Serena ztuhla, ale snažila se zachovat klid. „Myslím, že byste mě měl pustit," požádala klidným hlasem. „Je nanejvýš nevhodné, abyste mě takhle držel."

„Nevhodné to možná je, ale je to nutnost. Je tma

a vy neznáte cestu, takže by vás mohly překvapit zatáčky. Moji koně ale cestu znají velice dobře, takže ode mě nepotřebují ani kočírovat."

„Vy můžete kočírovat jednou rukou?" Její pobouření najednou bylo totam. „To je úžasné. Ne že bych si tedy myslela, že na mě chcete udělat dojem, lorde Quinne. Je to tak, že? Spíš si o mně myslíte, že jsem trochu do větru."

„Ne, myslím si jenom, že jste poněkud nerozumná a pošetilá." Quinn cítil, jak její napjaté tělo pod jeho rukou o něco pokleslo, a zjemnil tón. „Možná byste mně mohla vysvětlit, jak jste se dnes večer dostala do hostince. A kdo byl váš společník?"

Nejdřív si myslel, že mu neodpoví. Potom ale začala mluvit. Hlas měla napjatý a z jejího tónu bylo slyšet, že se musí velice ovládat.

„Ten muž se jmenuje Timothy Forsbrook. Říkal, že mě vezme do zahrad ve Vauxhallu, ale místo toho mě chtěl unést do Skotska. Že není něco v pořádku, jsem si uvědomila, až když jsme vyjeli ven z Londýna." Odmlčela se a za chvilku dodala s hořkostí v hlase: „Pěkně mě oklamal! Říkal, že si myslel, že s ním chci utéct, tak to všechno zařídil. Utéct!" Otřásla se. „Jsem si jistá, že jsem nic takového ani nenaznačila. Nikdy by mě to nenapadlo."

„Přesto jste souhlasila, že s ním pojedete do Vauxhallu," namítl Quinn.

Chvíli bylo ticho, potom hlesla: „To ano."

„A předpokládám správně, že vaše věno je… značně vysoké?" zeptal se.

„Ovšem. Teď už vím, že to byl pravý důvod, proč se mnou chtěl utéct, ale nejdřív nic takového nepřiznal. Když jsem mu řekla, že si s ním nepřeju utéct, omluvil se a říkal, že si zřejmě celou situaci špatně